

Arrest

nr. 223 502 van 2 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. NACHTERGAELE
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 april 2019.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. BRIJS *loco* advocaat A. NACHTERGAELE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2018 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. *Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofd geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.*

In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal er vooreerst op dat uit de gegevens in verzoekers paspoort blijkt dat hij in 2011 naar Italië reisde, maar hij, ofschoon de explosie aan zijn woning reeds had plaatsgevonden en hij per sms in niet mis te verstane bewoordingen met de dood was bedreigd, er toen niet om internationale bescherming te vragen. Het loutere feit dat verzoeker na zijn bezoek aan Italië in 2011, nog geen jaar nadat er een ontploffing had plaatsgevonden aan zijn woning en hij met de dood was bedreigd, gewoon naar Albanië terugkeerde zonder in Italië om internationale bescherming te verzoeken, ondermijnt, aldus de commissaris-generaal, danig de geloofwaardigheid van de door hem beweerde vrees het slachtoffer te worden van bloedwraak. De commissaris-generaal voegt hier aan toe dat verzoeker zich bovendien na zijn terugkeer opnieuw in Shkodër in hetzelfde appartementencomplex vestigde, waarvan de tegenpartij, gelet op het feit dat de explosie daar plaatsvond, wist dat hij er resideerde. Ook deze handelwijze is, zo luidt de bestreden beslissing, moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Ook het feit dat verzoeker na de explosie in zijn appartement en het afsluiten van het onderzoek van de autoriteiten hieromtrent in november 2010, nog acht jaar lang in Albanië heeft verbleven alvorens in België voor het eerst internationale bescherming te vragen, en hij voor dit lange wachten geen afdoende uitleg heeft, is, zo stelt de commissaris-generaal, een attitude die haaks staat op een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Voorts wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat, hoewel verzoeker een verband legt met de moorden op N. en M., de familieleden van zijn neef T. die zich ten gevolge van hun dood wilde wreken, verzoeker geen enkele kennis bezit van de tegenpartij.

Verzoekers gebrekkige kennis over de personen op wie zijn neef T. zich wenste te wreken en zijn gebrek aan interesse om hierover meer te weten te komen is geenszins in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, aldus de commissaris-generaal die hieraan toevoegt dat dit gebrek aan kennis en interesse met betrekking tot de mogelijke identiteit van zijn belagers de geloofwaardigheid van verzoekers veronderstelling ondermijnt dat de explosie in verband staat met de moorden op N. en M.

Daarnaast stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft verteld over de sms met doodsb bedreigingen die hij een maand na de explosie aan zijn appartement toegestuurd kreeg en over de onbekende personen die naar hem kwamen informeren in zijn appartementsblok, dit terwijl verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans uitdrukkelijk gevraagd werd of er na de explosie in 2010 nog iets was gebeurd. De commissaris-generaal oordeelt, mede gelet op die vaststelling, dat verzoeker niet aannemelijk maakt daadwerkelijk een dreigsm te hebben ontvangen en door onbekenden in zijn appartementsblok geschaduwd te zijn geweest.

Gelet op het geheel van zijn bevindingen is de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de explosie waarvan hij het slachtoffer werd en waar, zo luidt het, op zich niet aan getwijfeld wordt, in een bloedvete kadert en dat de explosie van 2010 bijgevolg meer is dan een eenmalig incident. Dit blijkt overigens tevens uit verzoekers houding voor de explosie, aldus de commissaris-generaal, opmerkende dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij toen opgesloten zou geleefd hebben uit vrees voor bloedwraak, gelet op o.a. het feit dat verzoeker voor de explosie normaal ging werken.

Wat er ook van zij, zo vervolgt de bestreden beslissing, dient opgemerkt te worden dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor verzoeker sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Op grond van informatie waarover hij beschikt, is de commissaris-generaal de mening toegedaan dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen nemen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Voorts meent de commissaris-generaal dat verzoeker niet alle van hem te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat hij aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor hem de enige overgebleven uitweg was.

Volledigheidshalve wordt er in de bestreden beslissing nog aan toegevoegd dat wat de psychische toestand van verzoekers echtgenote betreft, zij hiervoor in Albanië toegang had tot de gezondheidszorg.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt tot slot vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De commissaris-generaal weigert verzoeker internationale bescherming en beschouwt diens verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoeker geen substantiële redenen opgeeft om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch verzoeker onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken en vergoelijken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.3.2. Door het Commissariaat-generaal wordt in de bestreden beslissing onder andere op goede grond vastgesteld dat verzoekers kennis omtrent de door hem beweerde bloedwraak erg gebrekkig is.

De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt: "Voorts is het bijzonder bevreemdend dat, hoewel u een verband legde met de moorden op N.(...) en M.(...), de familieleden van uw neef T.(...) die zich ten gevolge van hun dood wilde wreken, **u geen enkele kennis bezit van de tegenpartij.** Gevraagd op wie uw neef T.(...) zich wou wreken, wist u geen antwoord te formuleren. Evenmin wist u wie het gewonde slachtoffer was van T.(...) K.(...) enkele jaren later; nochtans meende u dat er een verband was tussen de misdaad van T.(...) in 2000 en de dood van zijn familieleden. U stelde dat u ten tijde van de moorden nog jong was, dat het u niet interesseerde op wie uw neef zich wilde wreken en dat T.(...) hierover hoe dan ook niets wilde vertellen (CGVS, p. 14-16). Dat u ten tijde van de moorden nog jong was, is gelet op de impact die dit op uw leven had, geen overtuigende uitleg. Bovendien stelde u zelf dat u één van de weinige overgebleven familieleden bent van T.(...) in Albanië waardoor u nadrukkelijk in het vizier terecht kon komen van de tegenpartij (CGVS, p. 15). Dat u, gelet hierop, niet meer moeite deed om informatie betreffende uw vervolgers te vergaren, is bijzonder opmerkelijk, temeer daar uit de door u neergelegde artikelen blijkt dat een zekere N.(...) M. in januari 2000 door T.(...) ernstig werd verwond. Hieruit blijkt dat eventuele informatie die mogelijk naar uw tegenpartij zou kunnen leiden voor iemand met een oprechte interesse om zijn belagers te leren kennen eenvoudig te verkrijgen is. Uw gebrekkige kennis over de personen op wie uw neef T.(...) zich wenste te wreken en uw gebrek aan interesse om hierover meer te weten te komen is dan ook geenszins in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Dit gebrek aan kennis en interesse met betrekking tot de mogelijke identiteit van uw belagers ondermijnt de geloofwaardigheid van uw veronderstelling dat de explosie in verband staat met de moorden op N.(...) en M.(...)." (eigen onderlijning en vetdrukking)

Verzoeker werpt hier geen ander licht op. Met betrekking tot zijn huidige argumentatie dat "Na de ontploffing kwam verzoeker niet meer buiten en kon hij dan ook weinig stappen ondernemen om de identiteit van de daders te achterhalen", wijst de Raad er vooreerst op dat dit argument niet strookt met de vaststelling dat verzoeker in 2011, dus na de explosie in zijn appartement eind augustus 2010 en na de beweerde sms met bedreigingen een maand na die ontploffing, nog naar Italië reisde, alwaar hij toen naliel om internationale bescherming te vragen en waarna hij vrijwillig terug naar Albanië keerde om er de komende acht jaar opnieuw op hetzelfde adres in hetzelfde appartement te verblijven.

Waar verzoeker herhaalt dat zijn neef T. weigerde om hem meer informatie over de verantwoordelijken te verschaffen en hij verder geen andere mogelijkheden had om informatie te bekomen, biedt dit algemene en weinig ernstige betoog niet de minste verklaring of rechtvaardiging voor de frappante vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal geheel onwetend was omtrent de identiteit van de persoon die zijn neef T. in 2000, enkele jaren na de dood van diens moeder en broer, zwaar verwondde. Immers, de vaststelling dat verzoeker -die nochtans aangaf dat er een verband is tussen die misdaad van zijn neef T. en de dood van diens familieleden-, tijdens zijn persoonlijk onderhoud totaal onwetend was/bleek over de identiteit van het slachtoffer van (de aanval van) zijn neef T. in 2000, klemte des te meer nu deze informatie eenvoudigweg te lezen/bekomen is in de door verzoeker zelf neergelegde stukken. Uit die door verzoeker ter staving van zijn vluchtrelaas neergelegde artikelen blijkt namelijk dat verzoekers neef T. in januari 2000 een zekere N. M. ernstig verwondde. Dat het verzoeker deze kennis/informatie evenwel ontbrak, mag dan ook sterk verbazen en duidt op een erg gebrekkige interesse in zijn hoofd. Verzoekers gebrekkige kennis en interesse omtrent dergelijke essentiële elementen met betrekking tot de kern van zijn relaas, dit terwijl bepaalde van die informatie eenvoudig weg af te lezen valt in de door hem zelf aangebrachte artikelen, ondergraven op ernstige wijze de geloofwaardigheid en ernst van verzoekers vluchtrelaas, in het bijzonder van zijn bewering in een bloedwraak betrokken te zijn.

Verzoeker gaf doorheen zijn persoonlijk onderhoud daarenboven zelfs uitdrukkelijk aan en te kennen niet of weinig geïnteresseerd te zijn in die beweerde (bloedwraak)problematiek langs de kant van zijn neef T. Zo verklaarde hij ten aanzien van de commissaris-generaal te veronderstellen dat zijn neef T. weet wie de daders zijn die diens broer N. en de moeder M. in respectievelijk 1997 en 1998 vermoordden, waarbij hij liet vallen: "(...) ik was er niet in geïnteresseerd wie de daders waren. (...) Ik was niet geïnteresseerd in die zaak (...)" (notities van het persoonlijk onderhoud van 18 oktober 2018, p. 15 en 16).

Verzoekers huidige stelling in het verzoekschrift dat hij “er bijgevolg van overtuigd” was “dat de beste houding om zijn gezin en zichzelf te beschermen, was om zich zo veel mogelijk afzijdig te houden van de problemen van zijn neven”, is weinig ernstig en niet overtuigend. Immers, gelet op o.a. zijn verklaring aan de commissaris-generaal dat hij een van de weinige overgebleven familieleden van T. is in Albanië waardoor hij nadrukkelijk in het vizier kon komen van de tegenpartij met wie zij beweerdelijk in een bloedvete verwickeld zouden zijn, kan daarentegen in alle redelijkheid en logischerwijze worden verwacht dat verzoeker op de hoogte is van de familie/partij wiens wraak hij en zijn familie dienen te vrezen, minstens dat hij ernstige inspanningen zou ondernemen om zich hiervan te vergewissen, gelet op het feit dat dergelijke informatie van essentieel belang is om het risico op vervolging (voor hemzelf en zijn gezin) in te schatten. Zoals ook pertinent wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kan er logischerwijze worden vanuit gegaan dat verzoeker alle mogelijke inspanningen zou hebben verricht om meer informatie te vergaren over de familie/tegenpartij die zijn neef T. wenste te wreken en hun familie naar het leven staat. Dergelijke informatie omvat dus onder meer ook de identiteit van het slachtoffer van de gewelddadige aanval van verzoekers neef T. in 2000, daar dergelijke gegevens belangrijk (kunnen) zijn om het gevaar voor verzoeker en de gegrondheid van zijn vrees correct te kunnen inschatten. Uit verzoekers verklaringen blijkt echter geenszins een dergelijke houding, doch het tegendeel, gelet op de afzijdige houding die verzoeker zich zelf aanmeet en de vaststelling dat hij zelfs cruciale informatie niet kent die eenvoudigweg uit de door hem zelf aangebrachte informatie af te leiden valt. Verzoekers gebrekkige kennis en dito interesse anno 2018-2019, oftewel inmiddels een acht- à negental jaar later na de explosie in zijn appartement die hij aan de bloedwraak toeschrijft, ondermijnen op fundamentele wijze de ernst en de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in een bloedwraak te verkeren en van, zoals de commissaris-generaal terecht aanstipte, van verzoekers veronderstelling dat de explosie op hun appartement in augustus 2010 in verband staat met de moorden op N. en M.

3.3.3. Aangezien verzoeker, zoals hij zelf in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk aangeeft, “(...) op de DVZ (...) er bij aanvang op werd gewezen dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten moest weergeven waarom hij problemen vreesde bij terugkeer (...)”, kon en mocht van hem derhalve redelijkerwijze worden verwacht op de Dienst Vreemdelingenzaken melding te maken van de sms met doodsb bedreigingen die hij een maand na de explosie aan zijn appartement toegestuurd zou hebben gekregen en van het feit dat gedurende de jaren nadien, na de explosie, -de laatste 2 jaar beweerdelijk zelfs minstens 20 keer-, onbekende personen in zijn appartementsblok naar hem kwamen informeren. Verzoeker maakte hiervan tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken echter niet het minste gewag, ofschoon het essentiële elementen betreft die de kern van zijn vluchtrelaas raken en waarop hij de door hem aangevoerde vrees mede op baseert.

Verzoeker werd er nochtans op de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals hij dus zelf thans beaamt, uitdrukkelijk op gewezen dat er bij het invullen van de vragenlijst van hem werd verwacht “dat u nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom u bij uw terugkeer problemen vreest of riskeert, dat u in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft” (vragenlijst 19 september 2018). Bovendien, en dit in het bijzonder, werd hem expliciet gevraagd “kort een overzicht” te geven “van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst” (Ibid., vraag 5, eigen onderlijning). Verzoeker repte echter met geen woord over de beweerde eenmalige sms met bedreigingen die hij een maand na de explosie zou hebben gekregen en liet er ook het feit dat in de jaren na de explosie onbekende personen in zijn appartementsblok naar hem kwamen informeren geheel onvermeld. Sterker nog, verzoeker gaf daarentegen op de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien uitdrukkelijk aan dat de ontploffing bij hun appartement in augustus 2010 het laatste incident was dat is gebeurd (Ibid., vraag 5).

Verzoekers huidig argument in het verzoekschrift dat hij de vraag of er na 2010 nog iets gebeurd is, geïnterpreteerd heeft als “dat hem gevraagd” werd “of er nog gelijkaardige incidenten waren gebeurd”, is niets meer dan een algemene post factum- bewering die niet strookt met de voormelde concrete vragen die hem op de Dienst Vreemdelingenzaken werden gesteld en waarbij kort, doch expliciet naar alle feiten werd gepeild die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Het verklaart, noch verschoont dan ook geenszins het door verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken volledig onvermeld laten van die ene dreigsms en het circuleren van onbekende personen in de omgeving van zijn appartement die volgens hem naar hem kwamen informeren. Dit klemmt des te meer nu blijkens verzoekers verklaringen die eenmalige sms en de onbekende personen in de omgeving van het appartement de enige “incidenten” waren die zich in die acht jaar na de explosie aan het appartement tot aan hun vertrek uit Albanië zouden hebben voorgedaan.

Verzoekers volledige stilzwijgen op de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent dergelijke essentiële elementen met betrekking tot de kern van zijn vluchtrelaas, ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid ervan.

Verzoeker laat daarenboven thans in zijn verzoekschrift voorts opmerken dat “Hij heeft inderdaad geen aanwijzingen dat de onbekenden in zijn gebouw inderdaad gestuurd werden door de personen die achter de aanslag van 2010 zaten” (verzoekschrift, p. 6), waarmee hij hetgeen door de commissaris-generaal dienaangaande pertinent werd opgemerkt bevestigt. Minstens doet hij er geenszins afbreuk aan.

Verzoeker maakt derhalve, zo oordeelde de commissaris-generaal eveneens terecht, niet aannemelijk daadwerkelijk een dreigings te hebben ontvangen en door onbekenden in zijn appartementsblok geschaduwd te zijn geweest. Aan deze beweerde feiten kan geen geloof worden gehecht.

3.3.4. Verzoeker maakt bijgevolg, zo oordeelde de commissaris-generaal pertinent op grond van diens verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing die door verzoeker niet met concrete en overtuigende elementen worden ontkracht of weerlegd, niet aannemelijk dat de explosie in hun appartement waarvan hij en zijn gezin in 2010 het slachtoffer werden en waar op zich niet aan getwijfeld wordt, in een bloedvete zou kaderen. De ontploffing is/likt niets meer dan een eenmalig incident. Verzoeker maakt het tegendeel niet in concreto aannemelijk. Hij maakt geenszins aannemelijk of geloofwaardig in een vendetta verwikkeld te zijn.

Overigens vormt ook de vaststelling dat verzoeker na de moorden op de broer en moeder van T. eind de jaren negentig en, meer in het bijzonder, na de wraak van zijn neef T. in 2000 op een voor hem onbekend persoon, zich buitenshuis bleef begeven door te blijven gaan werken en door bijvoorbeeld op café te gaan, zoals op de avond dat zijn appartement door een explosie werd getroffen, welke hij aan de beweerde bloedwraak linkt, eveneens een negatieve indicatie met betrekking tot de geloofwaardigheid van zijn bewering in een bloedwraak te verkeren met een voor hem volslagen onbekende familie/tegenpartij. Dergelijke manier van leven en handelwijze stemt, net als zijn gehele onwetendheid omtrent wie hij dan wel diende te vrezen, geenszins overeen met dat van een persoon die verklaart in een bloedwraak verwikkeld te zijn.

Verzoekers verwijzing naar informatie omtrent (het fenomeen van) bloedwraak in Albanië is ter zake bijgevolg niet dienstig of nuttig, daar aan verzoekers verklaringen in een bloedwraak verwikkeld te zijn geen geloof kan worden gehecht.

3.3.5. In de bestreden beslissing wordt daarenboven op goede grond, o.a. rekening houdende met verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde stukken, vastgesteld dat geenszins blijkt dat de Albanese politie onwillig was om verzoeker en diens familie na de ontploffing in hun appartement te ondersteunen en de daders te (trachten te) ontmaskeren. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt die concrete vaststellingen met overtuigende en valabele elementen. De Raad benadrukt dat uit de verklaringen van verzoeker en de door hem neergelegde attesten van het parket blijkt dat de Albanese autoriteiten wel degelijk en daadwerkelijk naar aanleiding van de explosie hebben opgetreden en onderzoeksdaten hebben gesteld en dat er door het Albanese openbare ministerie een strafzaak werd opgestart. Dat het onderzoek nadien werd stopgezet en de daders niet werden gevat, is blijkens de attesten te wijten aan het feit dat deze niet geïdentificeerd konden worden. Verzoeker toont hier(mee) echter geenszins een onwil of onkunde van de Albanese autoriteiten aan om hem hulp en/of bescherming te bieden.

In zoverre verzoeker van mening blijft dat het onderzoek evenwel te snel werd stopgezet en niet akkoord is met de werkwijze en houding van de Albanese politie, stond het hem, zo blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dienaangaande opgenomen in het administratief dossier, vrij om zijn ongenoegen en kritiek hierover te uiten en dit volgens de hiertoe wettelijk voorziene mogelijkheden aan te kaarten. Verzoeker, die noch een advocaat onder de arm nam, noch zich tot de interne controlediensten op de politie of tot de ombudsman richtte, liet dit evenwel geheel na te doen. Waar verzoeker dienaangaande in het verzoekschrift laat gelden dat “Het is niet voldoende dat er mechanismes bestaan om corruptie of wangedrag van politieagenten te sanctioneren, dezen moeten ook toegankelijk zijn en de betrokkenen moeten hier weet van hebben”, dient erop gewezen dat verzoeker na de explosie bij zijn appartement nog acht jaar in Albanië heeft verbleven en dus meer dan ruim/voldoende de tijd had om zich over dergelijke mechanismes te informeren, doch verzoeker maakt geenszins aannemelijk enige, laat staan meerdere concrete pogingen in die zin te hebben ondernomen.

Verzoekers verklaring dat hij ingevolge de aanslag zijn huis niet meer uitkwam uit angst, strookt, zo weze herhaald, niet met zijn reis naar Italië in 2011 en zijn overige verklaringen waaruit blijkt dat hij nog wel, weliswaar beweerdelijk met bijstand/hulp, zijn huis verliet. Bovendien dient benadrukt dat aan verzoekers relaas in een vendetta betrokken te zijn geen geloof kan worden gehecht.

Verzoeker beperkt zich voorts, o.a. waar hij verwijst naar corruptie bij de Albanese politie en justitie, tot een selectieve lezing van de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië, waarbij hij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch hij slaagt er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen.

Uit niets blijkt bijgevolg, gelet ook op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent het optreden van de Albanese autoriteiten na de explosie, welke niet in een ander daglicht worden geplaatst, en verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat het hem (en zijn gezin) in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt. De Raad beklemtoont overigens dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, gaat hij eraan voorbij dat hij niet aantoonst dat hij voor de problematiek inzake de explosie aan zijn appartement –het appartement waar zijn ouders blijkens verzoekers verklaringen overigens nog steeds de dag van vandaag wonen- en in geval van eventuele nieuwe problemen in de toekomst niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Wat de medische problematiek van verzoekers echtgenote betreft, die blijkens een bij het verzoekschrift gevoegd attest bestemd voor de dienst humanitaire regularisaties van de Dienst Vreemdelingenzaken met psychische problemen en een posttraumatische stressstoornis te kampen heeft na de explosie aan hun appartement in 2010, wijst de Raad er op dat medische problemen op zich niet ressorteren onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overigens dient erop gewezen dat de Raad overeenkomstig artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal inzake asiel en subsidiaire bescherming te oordelen over de vraag of de verzoekende partij aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk zou zijn in het land van herkomst. Voor een beoordeling van de medische problemen dient men zich te richten tot de daartoe geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit verzoekers verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt overigens dat zijn echtgenote in Albanië toegang had tot de gezondheidszorg.

3.3.7. Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

3.3.8. Verzoeker voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 maart 2019, voert verzoekende partij aan dat er in haar relaas bepaalde gegevens zijn die niet betwist zijn, zoals de aanslag van 2010 in het kader van een vendetta. Verzoekende partij licht toe dat zij van deze aanslag bewijsstukken heeft ingediend en gedetailleerde verklaringen. Verzoekende partij gaat niet akkoord met de beoordeling dat deze aanslag slechts een éénmalig incident is, en stelt dat in haar geval toepassing moet gemaakt worden van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet aangezien zij in het verleden reeds werd vervolgd en deze feiten niet worden betwist. Verzoekende partij wijst er op dat de analyse in de bestreden beslissing geen rekening houdt met een aantal elementen, met name dat zij niet wist dat zij zou gevisieerd worden door T.K., zij inderdaad naar Italië reisde en geen verzoek om internationale bescherming indiende aangezien zij ernstig ziek was, zonder familie en moest terugkeren gelet op de psychologische toestand van haar echtgenote. Tot slot wijst verzoekende partij er nog op dat er geen sprake kan zijn van effectieve bescherming gelet op de vele elementen in de algemene informatie waaruit moet worden vastgesteld dat de politie zeer corrupt is.

Verzoekende partij voert aan dat er in haar relaas bepaalde gegevens zijn die niet betwist zijn, zoals de aanslag van 2010 in het kader van een vendetta. Verzoekende partij licht toe dat zij van deze aanslag bewijsstukken heeft ingediend en gedetailleerde verklaringen. De Raad merkt op dat, zoals blijkt uit de vaststellingen uit de bestreden beslissing en de beschikking, die door verzoekende partij met voorgaand betoog niet worden ontkracht of weerlegd, het niet aannemelijk is dat de explosie in verzoekende partij haar appartement waarvan zij en haar gezin in 2010 het slachtoffer werden en waar op zich niet aan getwijfeld wordt, in een bloedvete zou kaderen. De ontploffing is niets meer dan een éénmalig incident.

Verzoekende partij maakt het tegendeel niet *in concreto* aannemelijk. Zij maakt geenszins aannemelijk of geloofwaardig in een vendetta verwickeld te zijn.

Waar verzoekende partij niet akkoord gaat met de beoordeling dat deze aanslag slechts een éénmalig incident is, en stelt dat in haar geval toepassing moet gemaakt worden van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet aangezien zij in het verleden reeds werd vervolgd en deze feiten niet worden betwist, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, gaat hij eraan voorbij dat hij niet aantoonde dat hij voor de problematiek inzake de explosie aan zijn appartement –het appartement waar zijn ouders blijkens verzoekers verklaringen overigens nog steeds de dag van vandaag wonen- en in geval van eventuele nieuwe problemen in de toekomst niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.”*

Verzoekende partij wijst er op dat de analyse in de bestreden beslissing geen rekening houdt met een aantal elementen, met name dat zij niet wist dat zij zou gevisieerd worden door T.K., zij inderdaad naar Italië reisde en geen verzoek om internationale bescherming indiende aangezien zij ernstig ziek was, zonder familie en moest terugkeren gelet op de psychologische toestand van haar echtgenote. De Raad merkt op dat verzoekende partij niet concretiseert of nader uitlegt op welke wijze deze elementen een invloed op de analyse van haar verzoek zouden hebben kunnen gehad die tot een andere afloop van de administratieve procedure zouden hebben geleid.

Waar verzoekende partij er nog op wijst dat er geen sprake kan zijn van effectieve bescherming gelet op de vele elementen in de algemene informatie waaruit moet worden vastgesteld dat de politie zeer corrupt is, wijst de Raad dienaangaande op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“3.3.5. In de bestreden beslissing wordt daarenboven op goede grond, o.a. rekening houdende met verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde stukken, vastgesteld dat geenszins blijkt dat de Albanese politie onwillig was om verzoeker en diens familie na de ontploffing in hun appartement te ondersteunen en de daders te (trachten te) ontmaskeren. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt die concrete vaststellingen met overtuigende en valabele elementen. De Raad benadrukt dat uit de verklaringen van verzoeker en de door hem neergelegde attesten van het parket blijkt dat de Albanese autoriteiten wel degelijk en daadwerkelijk naar aanleiding van de explosie hebben opgetreden en onderzoeksdaten hebben gesteld en dat er door het Albanese openbare ministerie een strafzaak werd opgestart. Dat het onderzoek nadien werd stopgezet en de daders niet werden gevat, is blijkens de attesten te wijten aan het feit dat deze niet geïdentificeerd konden worden. Verzoeker toont hier(mee) echter geenszins een onwil of onkunde van de Albanese autoriteiten aan om hem hulp en/of bescherming te bieden.*

In zoverre verzoeker van mening blijft dat het onderzoek evenwel te snel werd stopgezet en niet akkoord is met de werkwijze en houding van de Albanese politie, stond het hem, zo blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dienaangaande opgenomen in het administratief dossier, vrij om zijn ongenoegen en kritiek hierover te uiten en dit volgens de hiertoe wettelijk voorziene mogelijkheden aan te kaarten. Verzoeker, die noch een advocaat onder de arm nam, noch zich tot de interne controlediensten op de politie of tot de ombudsman richtte, liet dit evenwel geheel na te doen. Waar verzoeker dienaangaande in het verzoekschrift laat gelden dat “Het is niet voldoende dat er mechanismes bestaan om corruptie of wangedrag van politieagenten te sanctioneren, dezen moeten ook toegankelijk zijn en de betrokkenen moeten hier weet van hebben”, dient erop gewezen dat verzoeker na de explosie bij zijn appartement nog acht jaar in Albanië heeft verbleven en dus meer dan ruim/voldoende de tijd had om zich over dergelijke mechanismes te informeren, doch verzoeker maakt geenszins aannemelijk enige, laat staan meerdere concrete pogingen in die zin te hebben ondernomen. Verzoekers verklaring dat hij ingevolge de aanslag zijn huis niet meer uitkwam uit angst, strookt, zo weze herhaald, niet met zijn reis naar Italië in 2011 en zijn overige verklaringen waaruit blijkt dat hij nog wel, weliswaar beweerdelijk met bijstand/hulp, zijn huis verliet. Bovendien dient benadrukt dat aan verzoekers relaas in een vendetta betrokken te zijn geen geloof kan worden gehecht.

Verzoeker beperkt zich voorts, o.a. waar hij verwijst naar corruptie bij de Albanese politie en justitie, tot een selectieve lezing van de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië, waarbij hij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch hij slaagt er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5

van de vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen.

Uit niets blijkt bijgevolg, gelet ook op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent het optreden van de Albanese autoriteiten na de explosie, welke niet in een ander daglicht worden geplaatst, en verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat het hem (en zijn gezin) in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt. De Raad beklemtoont overigens dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.” Met haar voorgaand algemeen betoog slaagt verzoekende partij er niet in de informatie van verwerende partij in een ander daglicht te stellen en aan te tonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en toont zij hiermee evenmin aan dat het haar in haar land van herkomst aan nationale bescherming zou ontberen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS